

Kriminalistkongressen i Prag

d. 25/8 — 30/8 1930.

Af Rigsadvokat AUG GOLL.

Commission internationale pénale et penitentiaire afholdt som tidligere bebudet i nærværende Tidsskrift, sin Xde Kongres i Prag i indeværende Sommer. Det var en talrig og yderst international Forsamling, bestaaende af ca. 500 Deltagere, der den 25. August mødtes i Prags pragtfulde Parlamentssal under Forsæde af Professor *Miricka* (Tjeko-slovokiet), flankeret af Justitsminister, Dr. *Meissner*, Udenrigsminister, Professor *Benez*, Kultusministeren og Indenrigsministeren, Præsident *Masaryks* Adjutant samt Kommissionens Bestyrelse med den fungerende Præsident, Lord *Polwarth* i Spidsen — Formanden, Overfængselsinspektør Sir *Ruggles-Brise* var forhindret ved Sygdom — Generalsekretæren, Professor *Simon van der Aa* og Kommissionens øvrige 28 Medlemmer, repræsenterende Europas, Amerikas, Asiens (Kina), ja selv Afrikas (Ægypten) forskellige Lande. Som det var at vente var det Fængselsvæsenets Mænd i Forening med Lederne af de hertil knyttede filantropiske Selskaber, der udgjorde Majoriteten af Deltagerne, men ogsaa Strafferetsvidenskaben var fuldt repræsenteret af en Række kendte Professorer som Professorerne *Stjernberg* (Stockholm), *Aschaffenburg*, Köln, *Eaxner*, Leipzig, *Hentig*, Giessen, *Gleispach*, Wien, *Saldana*, Madrid, *Breckinridge* og *Seidenburg*, Chicago, *Glueck* og *Sayre*, Harvard Universitetet U. S. A., *Roux*, Strassbourg, *de Vabres*, Paris, *Rutgers*, Amsterdam, *Vrij*, Groeningen, *Rappaport*, Warschau, *Massari*,

Neapel, *Rocco*, Rom, *Pella*, Bukarest. Ogsaa Praktikere indenfor Strafferetsvæsenet havde i stort Antal givet Møde saasom den tyske Rigsrets-Præsident, Dr. *Bunke*, Leipzig, Ministerialdirektor *Schäffer*, Berlin, Generaldirektor *Verbaeck*, Bryssel — Kongressens mest berømte Deltager —, Belgiens Rigsadvokat *Cornil*, Tysklands fhv. Rigsadvokat, Dr. *Ebermayer*, Senator *Nöldeke*, Hamborg, Direktør *Faulkner*, U. S. A., Ministerialdirektor *Danjoy*, Paris — samt en Mængde Dommere, Statsanklagere og Advokater fra alle Lande. Danmark var officielt repræsenteret af Undertegnede som Medlem af Kommissionen og Fængselsdirektor *Kampmann*; desuden deltog i Kongressen Kontorchef *Weibüll*, Fængselsinspektørerne *Kai Jensen*, *Klüwer*, *Wandall* og *Waagensen*, Politidirektor *Fabricius-Hansen*, Dommer *Arnskov*, Politimester *Borchorst*, Kontorchef *Leudesdorff* m. fl. — Norges officielle Repræsentant var som Medlem af Kommissionen Fængselsdirektor *Hartvig Nissen*, Sveriges Generalfængselsdirektor *Masreliez*.

Forhandlingsemnerne var naturligvis for en stor Del vel kendte »Travere« fra tidligere Kongresser og Litteraturen — kun et enkelt Spørgsmaal var ganske nyt. Men hvad der var interessant at bemærke: den »moderne« Strafferet og Fængselsvidenskab synes nu at være ud over Barneaarene. Besvarelsen af de opstillede Spørgsmaal, som gengives nedenfor, har nu gjort sig fri fra den taagede Almindelighed, og de hæmmende Forbehold, hvormed de tidligere i Almindelighed fremtraadte. Man ved nu langt bedre Besked med, hvilke Veje man vil gaa, og hvilke Midler man vil anvende — og den kompakte Modstand fra Tilhængerne af »det gamle System« synes at være brudt. I denne Henseende betegner Kongressen vistnok et virkeligt Fremskridt, og i Henseende til Bekæring for dem, der ønsker at faa et Overblik over de enkelte Emner og de forskellige Synsvinkler, hvori de kan ses, var der i de ca. 80 »Rapporter«, der dannede Grundlaget for Forhandlingerne ved de enkelte Spørgsmaal, sørget i rigt Maal.

Til Behandling af hvert Spørgsmaal var der af Kommissionens Bestyrelse udpeget en »Generalrapportør«, hvis Opgave var dels at give en sammentrængt Fremstilling af de fremkomne Rapporters Indhold, dels at stille Forslag til Resolution vedrørende selve Spørgsmaalet. Han fungerede altsaa som, hvad vi vil kalde »Indleder« af Diskussionen.

Kongressen var, som tidligere, inddelt i 4 Sektioner, henholdsvis for Lovgivning, Administration, Forebyggelse og Ungdom hver for sig under valgt Præsidium af henholdsvis D'Hrr. Præsident *Bunke* (Leipzig), Professor *Delaquis* (Hamburg), Professor *Rappaport* (Warschau) og Professor, Greve *Conti*, Rom. Sektionsforhandlingerne fandt Sted i Rigsdagsbygningens Udvalgsværelser, og de vedtagne Resolutioner behandlede den følgende Dag af Plenarforsamlingen i Rigsdagens store Mødesal, hvor de ikke sjældent undergik omfattende Metamorfoser.

Vi skal nu i Samling angive de stillede Spørgsmaal og de med Hensyn til hvert enkelt af disse endeligt vedtagne Resolutioner.

1. Sektion.

(Lovgivning).

Første Spørgsmaal.

Generalrapportør: Rigsadvokat *Cornil* (Belgien).

- a) *I Betragtning af den stadig mere almindelige Anvendelse af Sikkerhedsforanstaltninger, hvilke maa da anses for de bedst egnede, og hvorledes bør de klassificeres og systematiseres?*
- b) *Lader betinget Domfældelse sig anvende paa Sikkerhedsforanstaltninger?*

Resolution.

A. Straffesystemet maa nødvendigvis til Sikring af det sociale Forsvar suppleres med et System af Sikkerhedsforanstaltninger, naar Straf er uanvendelig eller utilstrækkelig.

Sikkerhedsforanstaltningernes Formaal er at forbedre Forbryderen, udskyde ham fra Samfundet eller berøve ham Muligheden for at begaa nye Forbrydelser.

Borset fra Sikkerhedsforanstaltninger overfor Børn maa følgende Sikkerhedsforanstaltninger i Særdeleshed anbefales:

I. Foranstaltninger, der medfører Frihedstab.

1. Internering af sindssyge og abnorme Forbrydere, der frembyder en social Fare, med det Formaal saavidt muligt at helbrede dem og tilpasse dem for et Liv i Frihed.

2. Internering i Helbredelsesøjemed af Forbrydere, der er hengivne til Nydelse af Alkohol eller lignende Giftstoffer.

3. Internering af Tiggere og Vagabonder, med det Formaal at vænne dem til Arbejde.

4. Internering af Vancforbrydere, med det Formaal at eliminere dem af Samfundet, dog at Mulighederne for Forbedring ikke maa tabes af Syne under den Behandling, der anvendes overfor dem.

Internering i Tilfældene 1—4 bør finde Sted i særlige Anstalter.

II. Foranstaltninger, der ikke medfører Frihedstab.

Den virksomste af disse Foranstaltninger er Anbringelse under Fængselselskabers eller Privates Tilsyn.

Sikkerhedsstillelse for god Opførsel, Forbud mod at udøve visse Erhverv, hvis Udøvelse har været Aarsag til Forbrydelsen, samt Værtshusforbud kan give gode Resultater. Hvis de svigter, bør de forbindes med et effektivt Tilsyn.

III. Andre Foranstaltninger.

Som Sikkerhedsforanstaltninger kan desuden anvendes Konfiskation af Genstande, der maa anses for farlige for den offentlige Sikkerhed, eller deres Omdannelse til uskadelige Genstande.

Da Udvisning af udenlandske Forbrydere kan være skadelig for Staternes indbyrdes Bistand i Kampen mod Forbrydelsen, vil det være ønskeligt, at dette Forhold ordnes ved internationale Overenskomster.

B. Udenfor rene Undtagelsestilfælde kan Anvendelse af Sikkerhedsforanstaltninger ikke anvendes under Form af belignet Domfældelse. Hvor dette undtagelsesvis sker, bør der til Dommen knyttes Anordning af Tilsyn.

Andet Spørgsmaal.

Generalrapportør: Rigsadvokat *Aug. Goll*
(Danmark).

Er det ønskeligt at kodificere Strafferettens Grundprinciper i en for alle Lande fælles Straffelov; i saa Fald i hvilket Omfang og ved hvilke Midler?

Resolution.

1. Det er ønskeligt at kodificere Strafferettens Grundprinciper i en fælles Straffelov.

En saadan Kodificering er ønskelig for at lette Staternes fælles Kamp mod Forbrydelsen og give Strafferetsvidenskaben i hele Verden et Fællesgrundlag.

2. Dette Kodifikationsarbejde har som Grænse det Punkt, hvor Faren begynder for, at Strafferetten i de forskellige Stater skal berøves den uundværlige Kraft, som den henter fra den historiske Udvikling i det enkelte Land og fra de dybe Rodder, som denne Udvikling har slaaet i Folkets Hjærte.

3. Paa udstrakte strafferetlige Omraader er en Tilnærmelse allerede sket ved det Arbejde, der er udfoldet af de internationale Sammenslutninger blandt Jurister og Praktikere. Dette fælles Arbejde giver Haab ogsaa i Fremtiden om heldige Resultater og fortjener derfor den kraftigste Støtte. En fælles Løsning af Strafferettens Grundproblemer fremmes ligeledes, hvis Staterne gaar videre ad den Vej, at forene sig til Bekæmpelsen af visse, bestemte Forbrydelser. Enhver Lejlighed af denne Art bør udnyttes til Undersøgelse af, om det er muligt udover de Spørgsmaal, som de enkelte Forbrydelser giver Anledning til, at finde en fælles Løsning af de almindelige Problemer, som Drøftelsen af de enkelte Forbrydelser fremkalder.

Tredie Spørgsmaal.

Generalrapportør: Dømmer Solnar (Tjecoslovakiet).

Bør man afskaffe de forskellige tidsbestemte Frihedsstraffe og erstatte dem med en Enhedsstraf?

I bekræftende Fald, hvorledes bør denne Straf organiseres: som Landbrugskoloni eller som Ikke-Landbrugskoloni med faste Fængselsrum eller som en Blanding af begge Systemer? Bør Fængslerne indrettes efter Lovovertrædelsens Grad eller den Dømtes Evner og Færdigheder?

Beslutning.

Da Tiden ikke forslaar til at forhandle dette vanskelige Spørgsmaal saa grundigt, som det fordrer, ser Sektionen sig nødsaget til at foreslaa Plenarforsamlingen at udsætte det til den følgende Kongres.

(Denne Beslutning tiltraadtes af Plenarforsamlingen.)

2. Sektion.

(Administration).

Første Spørgsmaal.

Generalrapportør: Fængselsdirektor Weissenrieder, Württemberg.

Hvilke Regler bør indenfor den gældende Lovgivning fastsættes for Straffuldbyrdelsen, naar man som Udgangspunkt tager det allerede nu i Praksis anvendte Princip: Fangernes Genrejsning og Tilbageførelse til Samfundet?

Kan det tilstræbte Maal naas, særlig ved

- a) Privatpersoners Medvirken under Straffuldbyrdelsen,*
- b) Valget af og Betaling for det Arbejde, der paalægges Fangen,*
- c) Adspredelser, der i Kraft af deres opdragende Egenskaber ikke strider mod Straffens Væsen?*

Resolution.

For bedre at sikre Samfundets Beskyttelse bør Straffuldbyrdelsen bidrage til Fangens Opdragelse og Forbedring

med alle de Midler, som Pædagogiken stiller til Raadighed. Den bør udvikle Fangens Legemsevner og have for Øje hans moralske og intellektuelle Opdragelse under Benyttelse af kriminal-biologiske Undersøgelser og saaledes, at Fangerne inddeles i Grupper efter de Resultater, som deres Udvikling giver.

Det tilstræbte Maal fordrer yderligere:

- a. Medvirkning ved Straffuldbyrdelsen af Privatpersoner, valgte udelukkende efter deres personlige aandelige Kvalifikationer,
- b. et Arbejde, som maa svare til Fangens Evner og Færdigheder, og som maa godtgøres ham efter hans Opførsel og Udbyttet af hans Virksomhed, dog at en passende Del af Godtgørelsen bør forbeholdes de Personer, der er økonomisk afhængige af ham,
- c. Adspredelser af intellektuel og fysisk Art indrettede efter de forskellige Landes Sædvaner. Saadanne Adspredelser fortjener langt større Opmærksomhed, end de hidtil har været Genstand for.

Andet Spørgsmaal.

Generalrapportør: Fhv. Overfængselsdirektør *Castorkis* (Grækenland).

Hvorledes bør Fængselspersonalets professionelle Uddannelse videnskabelig organiseres?

Hvilke Garantier bør man yde, og hvilke Fordele bør man indrømme for at naa til den bedst mulige Rekruttering af det nævnte Personale?

Resolution.

Alle Fængselsfunktionærer bør have en særlig Uddannelse til deres Gerning. De overordnede Funktionærer bør være i Besiddelse af en højere videnskabelig Uddannelse. Særlige Skoler og Kursus er uundværlige til Uddannelse af saavel de ledende Tjenestemænd som af Opsynspersonalet. Oprettelse af et videnskabeligt, penitentiarert og kriminologisk,

Institut synes i Særdeleshed nødvendig i alle Lande. Alle-rede antagne Tjenestemænd bør have Lejlighed til at gennemgaa supplerende Kursus. Social og pædagogisk Uddannelse er af ganske særlig Betydning.

Ansøgere til Fængselstjenesten bør have Lejlighed til at demonstrere deres Evner til paa en praktisk og skønsm Maade at udføre deres Opgaver. Ansøgere til de højere Stillinger bør desuden gennem en teoretisk og praktisk Eksamen godtgøre deres Evner til videnskabelig Behandling af de Spørgsmaal, der vedrører Straffuldbyrdelsen. Man bør ikke definitivt ansætte Ansøgere, medmindre de i et vist Tidsrum har haft Lejlighed til at vise, at de foruden de fornødne praktiske og teoretiske Kundskaber besidder personlig Interesse for deres Kald, en retlinet Karakter, Hæderlighed, Menneskekundskab og Øvelse i at behandle abnorme Personer i fysisk, intellektuel og moralsk Henseende.

Det er nødvendigt at sikre de forskellige Grupper af Fængselsfunktionærer under Hensyn til de Krav, der stilles til deres Virksomhed, Lønninger, der betrygger deres økonomiske Stilling. Det synes ønskeligt at give Fængselspersonalet en særlig Rang indenfor Statsfunktionærernes Hierarki, der sikrer dem de Fordele, der knytter sig til saadan Rang.

Man maa, forsaavidt angaar Undervisning og Uddannelse af de kvindelige Funktionærer, tage i Betragtning de kvindelige Fangers særegne Situation. For saadanne Fanger bør kun antages kvindelige Funktionærer, derunder indbefattet, om muligt, Præsten.

Disse Udtalelser omfatter ogsaa Anstalter for Børneopdragelse.

Til de saaledes vedtagne Udtalelser foreslog Redaktør *Neymark* (Warschau) m. fl. at knytte følgende:

»Der bør sikres den centrale Fængselscentraladministration Adgang til at vælge blandt de Kriminologer, der har ofret sig for Fængselsvidenskaben, og blandt Strafanstaltsdirektorerne, dem, der er bedst skikkede til at beklæde Embederne.«

Denne Tilføjelse forkastedes imidlertid af Plenarforsamlingen, som liggende udenfor Rammen af de stillede Spørgsmaal, hvorimod Forsamlingen gav sit Samtykke til, at den kunde antages som et »Ønske«.

Tredie Spørgsmaal.

Generalrapportør: Fængselsinspektør, Oberst Turner (England).

I hvilket Omfang og paa hvilken Maade er der Grund til i et moderne Fængselssystem at anvende Cellesystemet ved Siden af Fællesskabssystemet?

Resolution.

1. Cellesystemet maa betragtes som et organisk Led af et progressivt System. I Almindelighed maa Adskillelse om Natten betragtes som et væsentlig Led af en moderne Fængselsadministration, men der kan være Undtagelsesomstændigheder i de forskellige Lande, der fordrer et System af Sovesale. Disse maa holdes under tilstrækkeligt Opsyn.

2. For Varetægtsfanger bør Cellesystemet i Principet udelukkende finde Anvendelse.

3. For korte Frihedsstraffe har Cellesystemet sine Fordele og visse Skyggesider. Man kan udnytte disse Fordele og undgaa disse Skyggesider ved et gennemført lægeligt Tilsyn og en passende Klassificering af Fangerne.

4. Ved langvarige Straffe bør man som Hovedregel i Stedet for Cellen indrette progressiv Fangebehandling i Fællesskab. Det tilkommer Fængslets Direktør efter Raadførelse med en antropologisk-kriminalistisk uddannet Læge at afgøre, hvornaar og paa hvem Fællessystemet skal finde Anvendelse.

5. Naar det er muligt, kan en Anmodning fra Fanger om fortsat Isolering bevilges, forsaavidt Fangeren har vist sig værdig til Begunstigelse ved god Opførelse, eller der foreligger særlige fysiske eller moralske Grunde.

Pkt. 4 i ovenstaaende Resolution var af Sektionen foreslaaet i følgende Form:

»Ved langvarige Straffe bør Fællessystemet anvendes under

Forudsætning af at Fangerne aldrig er i Fællesskab, naar de ikke er beskæftigede eller under Opsyn. Opsynet kan indskrænkes efterhaanden som Fangerne adskilles i ensartede Kategorier«.

Den sluttelig vedtagne Formulering skyldes et af Generaldirektor Dr. *Vervaeck* stillet Ændringsforslag, der af Plenarforsamlingen vedtoges med 77 mod 65 Stemmer (jfr. ndfr.).

Den noget uldne Formulering af Pkt. 1 skyldes et (forkastet) Ændringsforslag af Overfængselsdirektør *Bates*, Washington, der gik ud paa at anbefale fælles Sovesale som et mundværligt Led i et progressivt System. Lord *Polwarth* foreslog da i Stedet for den af Sektionen foreslaaede Tekst, saalydende:

»Det er en Selvfølge, at Adskillelse om Natten er et Led i ethvert moderne Fængselssystem«,
det ovenfor refererede Kompromis, der vedtoges.

3. Sektion.

(Forebyggelse).

Første Spørgsmaal.

Generalrapportør: Frk. Dr. Privatdocent *Veselà* (Prag).

Hvorledes kan man i Betragtning af den Interesse, som saavel Justitsen som Samfundet i Almindelighed har i at kende en Persons Antecedentia, forene denne Interesse med Genrejsningsøjemedet og med de Anstrængelser der gøres for at lette frigivne Fanger den Opgave at fortjene deres Brød paa en hæderlig Maade efter Løsladelser?

Resolution.

- I. Det Maal, henimod hvilket alle Anstrengelser maa sigte, er et System, hvori Løsladelsen kun danner et Led i en nøjagtig lagt Forbedringsplan, og hvorefter den betinget Løsladtes Beskæftigelse er en Fortsættelse af hans Behandling i Fængslet.
- II. Under givne Vilkaar bør man
 - a. indvirke paa den offentlige Mening og interessere Publikum i en Forbedring af de Løsladtes Stilling,
 - b. adskille de forbederlige fra de uforbederlige, f. Eks. ved en Behandling fra Fængselssekskabernes Side gaaende ud paa at underkaste de Løsladte visse

Prøver og kun anbefale dem, der har bestaaet saadanne Prøver,

- c. individualisere ved Valget af Beskæftigelse for de Løsladte efter Forbrydelsens Karakter og de Løsladtes sociale Forhold.

III. Det er paakrævet at give Lovregler for Opnaelse af Æresoprejsning.

Andet Spørgsmaal.

Generalrapportør: Frk. Advokat Katz (Holland).

Hvilke Resultater har den betingede Straffedom og betinget Løsladelse hidtil givet?

Hvilke Reformers bør man eventuelt indføre for disse Institutioner og deres Virkemaade for at gøre dem mere effektive?

Kan man indrette et System til Sikring af, at den Domfældte, der opfylder de reglementerede Betingelser, vil blive betinget løsladt ved Minimumsfristens Udløb?

Hvorledes kan man i de forskellige Lande organisere Tilsynet med de betinget domfældte og de betinget løsladte?

Resolution.

1. Betinget Dom og betinget Løsladelse bør kun anvendes overfor Forbrydere, der virkelig egner sig herfor. I saa Henseende maa der tages Hensyn til Forbrydernes Individualitet og den sociale Fare, de frembyder.

2. Dommeren, henholdsvis den Myndighed, der skal tage Bestemmelse om betinget Løsladelse, bør forinden Afgørelsen forskaffe sig og benytte detaljerede Beretninger, udarbejdede af Statens eller Fængselselskabernes Funktionærer med Hensyn til Forbryderens fysiske, materielle, mentale og moralske Egenskaber.

3. Tilsyn er uundværligt for at opnaa gode Resultater af betinget Løsladelse og som Hovedregel ogsaa af betinget Dom.

4. De Stater, der ikke har et fuldstændigt Tilsynssystem,

udøvet af offentlige Funktionærer, bør give Bidrag til dertil egnede private Foreninger, for at disse kan antage betalt Assistance, hvorhos Staterne bør anvende Tjenestemænd til at kontrollere disse Foreningers Virksomhed. Stater, der benytter offentlige Funktionærer til Tilsynsvirksomheden, bør organisere denne Tjeneste paa en for Formaalet tilfredsstillende Maade.

5. En særlig videnskabelig Uddannelse af det under Nr. 4 omhandlede Personale bør systematisk organiseres, enten af de af Staten understøttede Tilsynsforeninger eller af Staterne selv.

6. Det er ikke tilraadeligt at give en Domfældt noget Tilsagn om, at han, hvis han opfylder de reglementerede Betingelser, vil blive betinget løsladt ved Minimaltidens Udløb. — Derimod bør der gives ham Garanti for, at Spørgsmaalet om hans betingede Løsladelse vil blive behandlet ved Minimaltidens Udløb af en upartisk Myndighed.

7. Det er ønskeligt, at ethvert Lands Tilsyns- og Fængselselskaber samles i en Centralforening, og at disse nationale Centra senere danner en international Forening. Denne Forening bør udarbejde Bestemmelser, sigtende til at hjælpe betinget dømte eller betinget løsladte til at udvandre til andre Lande. Senere bør internationale Traktater afsluttes paa dette Omraade.

Tredie Spørgsmaal.

Generalrapportør: Direktør *Vervaeck* (Belgien).

Er en international Samvirken til Undersøgelse af Kriminalitetens Spingninger og dens Aarsager mulig, og i saa Fald under hvilke Betingelser?

Resolution.

Det er muligt og ønskeligt at nedsætte en permanent international Kommission med den Opgave at tilvejebringe en international Samvirken til videnskabelig Undersøgelse

af Aarsagerne til Kriminalitetens Svingninger, under Anvendelse af ensartede Metoder.

Hertil knyttedes Vedtagelsen af følgende »Ønske«:

Det er ligeledes ønskeligt at nedsætte en Kommission med den Opgave, at udarbejde ensartede Metoder til en videnskabelig Undersøgelse af Forbryderne, samt følgende »Opfordring«:

Kongressen opfordrer den internationale Penal- og Penitentiærkommission til at søge de bedst egnede Midler til at realisere ovenstaaende Resolution og »Ønske«.

4. Sektion.

(Ungdommen).

Første Spørgsmaal.

Generalrapportør: Professor Kallab (Tjekoslovakii).

Hvorledes bør Børnedomstole sammensættes?

Hvorledes bør de Organer, der skal bistaa disse Domstole, formes?

Resolution.

Den Myndighed, der skal behandle Børneforbrydelser, hvad enten den udøves af judicielle Organer eller ikke, bør være forskellig fra den Myndighed, der dømmer voksne Forbrydere, og bør kun betros Personer, der er særligt kvalificerede ved deres Kendskab til Børn, og som er besjælede af den Tanke, at det gælder om at beskytte Barnet.

Børnedomstole bør saa vidt mulig beklædes af en enkelt særlig sagkyndig Dommer, eller af flere Dommere, fortrinsvis valgte blandt Læger, Pædagoger eller Samfunds eksperter. Medvirken af Kvinder enten som Dommere eller Bisiddere maa anbefales i videste Omfang.

En omhyggelig Undersøgelse bør foretages med Hensyn til det paagældende Barns Antecedentia, sociale Milieu og personlige Karakter, med det Formaal for Øje at give Retten Oplysninger om de Forholdsregler, der er Grund til at anvende.

Ved denne Undersøgelse bør man i det videst mulige Om-

fang søge Bistand hos Eksperter i Psykiatri og Pædagogik og hos de nedennævnte Hjelpeorganer.

Børnedomstolenes Hjelpeorganer bør være Personer, der har undergaaet en særlig teknisk Forberedelse, og som paa varig Maade ofrer sig til denne Opgave.

Frivillig Bistand er i høj Grad ønskelig. Den kræver dog ubetinget Ledelse og Kontrol af professionelle Organer.

Hjelpeorganerne skal udføre en præventiv og kurativ Virksomhed, omfattende Perioden før, under og efter Rettens Afgørelse.

Til Lettelse af de lægelige og fysio-psykologiske Undersøgelser af Børnene vil det være heldigt at oprette særlige Iagttagelsesanstalter, der stilles til Domstolens Raadighed.

Ligeledes bør der oprettes særlige Anstalter for at sikre Fuldbyrdelsen af de Bestemmelser, Retten træffer, om Børnenes Behandling, saaledes at Domstolene stadig er i Stand til at overvaage Fuldbyrdelsen og forordne enhver Ændring i de trufne Bestemmelser, som der maatte vise sig at være Grund til, saavel som til efter Omstændighederne at suspendere Behandlingen eller bringe den til Ophør, betinget eller ubetinget.

Andet Spørgsmaal.

Generalrapportør: Professor Conti (Italien).

Er det ønskeligt at give de almindelige Domstole Myndighed til at anbringe unge Forbrydere (over kriminel Lavalder men civilretlig umyndige) i en særlig Anstalt eller Anstaltsafdeling?

I bekræftende Fald hvilken Regime bør da herske?

Bør det være af opdragende eller repressiv Art?

Resolution.

Hvis det er ønskeligt, at der overalt findes Myndigheder til Forebyggelse af Forbrydelser, begaaede af Børn (f. Eks. indtil 14 Aars Alderen), og ligeledes Domstole, særlig indrettede til Anvendelse af Straffeloven og Retsplejeloven paa unge Personer (f. Eks. i Alderen 14—18 Aar) — Institutioner

som man i Reglen kalder Børnedømstole —, saa er det i lige Grad ønskeligt at træffe særlige Bestemmelser med Hensyn til den retslige Behandling af unge Forbrydere (f. Eks. i Alderen 18—25 Aar) under specielle Dommere, og at give de almindelige Dømstole Ret til at anbringe saadanne Forbrydere i en særlig Anstalt eller i det mindste i en særlig Anstaltsafdeling med Opdragelse i videste Forstand for Øje. Saadan Anbringelse bør ikke finde Sted undtagen i Tilfælde, hvor Tilsynssystemet ikke har kunnet anvendes eller er strandet.

Hvis en saadan særlig Institution indrettes, ønsker man, at der gives den et andet Navn end Fængsel.

Tredie Spørgsmaal.

Generalrapportør: Departementschef *Danjoy* (Paris).

Hvorledes skal man organisere Kontrollen, Forvaltningen og Anvendelsen af de Beløb, der tillægges mindreaarige Dømfældte, enten som Vederlag, Præmie eller paa anden Maade, medens de opfylder de dem ved Dom paalagte Forpligtelser?

Kan Sagens Omkostninger fordres betalt af disse Indtægter?

Resolution.

Det er ønskeligt, at der aabnes enhver Mindreaarig, der underkastes Særbehandling i Henhold til Dom, en Konto. Paa denne opføres alle Indtægter og Udgifter, hvad enten de skyldes Arbejdsfortjeneste, Præmier eller Beløb, som sendes den Dømte udefra.

Institutioner eller Privalpersoner, der nægter at føre en saadan Konto, vil ikke kunne faa betroet Tilsynet med den Mindreaarige.

Forvaltningen af Midlerne sker efter Omstændighederne ved Statens, Institutionens eller den private Persons Hjælp, hvem den unge Person er betroet.

Anvendelsen af Midlerne bør undergives bestemte Forskrifter. De kan benyttes til Lommepenge eller til Indkøb af Klæder.

Sagens Omkostninger paahviler Familien, hvis den er erklæret ansvarlig for Barnet og ikke selv er trængende.

Det vilde føre for vidt her at referere eller kommentere Diskussionerne med Hensyn til alle de ovenstaaende Spørgsmaal og Svar, der jo næsten tangerer alle Streger paa Kriminologiens Kompas. Kun nogle mere almindelige Bemærkninger kan gøres.

Interessantest er paa en vis Maade *4. Sektion* (Ungdommen) fordi dens Program og Beslutninger klart viser det myldrende Liv, som de nye Børnedomstole og deres forskellige Hjælpeorganer har fremkaldt overalt, hvor disse Institutioner er naaet frem. Interessant ogsaa, fordi Udviklingen synes at indicere Tilnærmelse til kollegialt sammensatte Børnedomstole af særligt sagkyndigt Tilsnit, medens man hidtil har svoret blindt til den store Ener, Børnedommeren, der efterhaanden næsten maa lænkes i Vorherres egen Skikkelse, hvis han skal opfylde alle de Krav, der stilles til ham. Interessant endelig, fordi man dog ved Vejs Ende ser Fængslet, Ungdomsfængslet, tegne sin Silhouet — selvfølgelig uden at maatte benævnes ved det rette Navn — som den Institution, der skal klare, hvad Opdragelsessystem og Straffeorganisation hver paa sin Kant hidtil ikke har kunnet magte.

For os herhjemme er det sikkert umuligt i Længden at holde os udenfor den Bevægelse, der skyldes Børnedomstolene og det dertil knyttede organiserede Tilsynsvæsen. Vore Værgeraad har gjort et stort Pionerarbejde overfor Børnekriminaliteten — Tiden turde nu være inde til at lægge denne Del af deres Arbejde i mere sagkyndige, mere mobile og af alt politisk Partivæsen uafhængige Organer. For en gennemført, individualiserende Behandling af det enkelte, forbryderske Barn, saavel som omvendt for Sikringen af en nogenlunde ensartet Behandling af ensartede Tilfælde vil en saadan Reform være af største Betydning. — Den er mulig heller ikke langt borte.

I 3. Sektion er det særligt Besvarelsen af dens 3. Spørgsmaal og det dertil knyttede »Ønske«, der under den berømte *Vervaecks* Ledelse har faaet en Form som aabner vide Perspektiver: Oprettelse af permanente, internationale Kommissioner henholdsvis til Undersøgelse af Aarsagerne til Kriminalitetens Svingninger og til Udarbejdelse af ensartede Metoder til videnskabelige Undersøgelser af Forbryderne. Medens man — med de hittidige Erfaringer for Øje — næppe indtil videre bør vente sig praktisk betydningsfulde Resultater af den førstnævnte Kommission, er det utvivlsomt, at det kriminalbiologiske Arbejde, som nu foretages i forskellige Stater (saaledes Belgien, Bayern, en Række amerikanske Stater) til Udforskning af Forbrydernes fysiopsykologiske Egenskaber, Milieux og de endo-exogene Aarsagselementer, der har bestemt deres kriminelle Løbebane, ikke alene vil være af den allerstørste Betydning, efterhaanden som nu foreliggende Straffelovsudkast med de deri indeholdte vidtgaaende Internerings- og Sikringsbestemmelser, afpassede efter Forbryderens Karakter og hele Individualitet, vinder Lovskraft — saaledes som det allerede er sket for Danmarks Vedkommende — men at dette Arbejde ogsaa, naar det skal lykkes at naa ud over Eksperimenters Æra og frem til virkelig videnskabelige Forskningsresultater, kræver den størst mulige Støtte til de forskellige Staters Eksperter og en stadig Udveksling af Erfaringer og Tanker mellem disse indbyrdes. En international Kommission kan her være af største Betydning, men kan ogsaa komme til at virke hemmende paa Arbejdet. Forhaabentlig vil den internationale Penal- og Penitentiair-Kommission, hvis den faar Ledelsen, her have en tilstrækkelig heldig Haand.

Med Hensyn til Sektionens 2. Spørgsmaal (betingede Domme etc.) skal bemærkes, at en statistisk Bearbejdelse af det foreliggende internationale Materiale vistnok havde indeholdt en interessantere Besvarelse af Spørgsmaalets første Led end det ikke ubetydelige Antal Selvfølgeligheder,

der indeholdes i den meget lange Resolution. Af Interesse her er Fremhævelsen af Tilsynets Nødvendighed, og den stadig voksende Tilslutning til *probation-officer*-Institutionen.

I 2. Sektion fik i det aldrig til Hvile stedte Spørgsmaal om Celle ctr. Fællesskab den første en pludselig og uventet Succes ved Belgieren — naturligvis en Belgier! — Vervaecks Indgriben ad Resolutionens Pkt. 4. Forskellen mellem Sektionens og Plenarforsamlingens Formulering (jfr. foran) er ganske vist ikke særdeles iøjnefaldende, men dog af Vigtighed, forsaavidt som Fællesskab ifølge den første er obligatorisk udenfor Hviletid og Fritid, efter den sidste fakultativ, beroende paa Fængselsdirektorens og Lægens Skøn. Den ringe Majoritet for Vervaecks Forslag i Forbindelse med Faatalligheden af de Kongresdeltagere, der overhovedet afgav deres Stemme om dette Punkt, forringer dog noget Sejrens Betydning. Den skyldtes iøvrigt væsentligst, at Frelsens Hærs Repræsentanter *en bloc* stemte for Vervaeck.

Besvarelsen af Sektionens første Spørgsmaal (Straffuldbyrdelsen i Alm.) har Interesse særlig ved Vedtagelsen af Besvarelsene Lit. a og c. For Litra a's Vedkommende (Medvirken af Privatpersoner) var det særlig de af Generalfængselsdirektør *Turner* (England) givne Oplysninger om Forholdene i de engelske Fængsler, der medførte Vedtagelsen. Man kender i England 3 Former for Privatpersoners Medvirken under Straffuldbyrdelsen, nemlig 1) som Klasselærere, 2) som Besøgende og 3) som Medlemmer af Fængselselskaber. Naturligvis kræver Medvirkningen altid en Godkendelse af Fængslets Ledelse, og Formaålet er i alle 3 Tilfælde hovedsagelig at forberede i Tide Fangens Genindtræden i Samfundet. For Tiden virker i de engelske Fængsler ca. 400 Personer som Klasselærere, ca. 600 som Besøgende, og til hvert Fængsel er knyttet et Fængselselskab, hvis Medlemmer har Tilladelse til at besøge Fangerne. — Hvad Lit. c angaar (Adspredelser) er det særlig Læsning, Musik, Sang, Foredrag, Lysbilleder, Gymnastik og Sport, der tænkes paa — selv om Teaterforestillinger og Dans ogsaa blev

nævnt under Forhandlingerne. Ogsaa paa dette Omraade var det nærmest *Turner* Forsamlingen gav sin Tilslutning ved Afstemningen. Hans Udtalelser fortjener sikkert ogsaa den største Opmærksomhed, selv naar han gør et saa radikalt Standpunkt gældende, at Adspredelserne ikke udelukkende bør have et »opdragende« Formaal, men ogsaa bør være »Adspredelse for Adspredelsens Skyld« — som f. Eks. Musik. »Adspredelsen er et absolut naturligt Led i det normale Liv, og det er ikke blot usundt at berøve Fangerne dette Led — det viser tillige en stor Mangel paa Menneskekundskab«. — »Kan vi kultivere vore Fangers Smag ved Hjælp af Koncerter, Teaterstykker, Biografforestillinger o. l. har vi bidraget til at lære dem en bedre Anvendelse af deres Fritid, naar de har genvundet deres Frihed«. »Hvad Legemskulturen angaar, er det ikke nødvendigt at insistere paa dens Nytte som Rekreativsmiddel. I de fleste engelske Fængsler er Legemskultur nu traadt i Stedet for Fangernes melankolske Spasereture rundt i Fængselgaardene«.

Alligevel turde det være rigtigt ved dette sidste Spørgsmaal at have en Plakat i Beredskab af samme Indhold som paa Højspændingsankæg »Forsigtighed nødvendig«.

Besvarelsen af Spørgsmaal 2 (Fængselspersonalet) synes — interessante Enkeltheder ufortalt — at vidne højt om Forfatterens Evne til at abstrahere fra Livets kedsommelige Prosa og bevæge sig i Idealernes Lyrik.

Blandt de *1. Sektion* forelagte Spørgsmaal har vi Danske Grund til at glæde os over Besvarelsen af Spørgsmaal 1 (Sikkerhedsforanstaltninger), der jo næsten synes kalkeret over vor nye Straffelov, medens vi maa beklage, at Spørgsmaal 3 (Enhedsstraffen) ikke naaede frem til Behandling, selv om vi havde maattet erkende os blanke for praktiske Erfaringer paa dette Omraade, eftersom den nye Straffelov endnu ikke er traadt i Kraft. Det bør dog bemærkes, at de til Brug ved Spørgsmaalets Behandling foreliggende Rapporter, nærmest gik imod den i vor nye Straffelov trufne Ordning.

Spørgsmaal 2 var egentlig det eneste ganske nye Spørgsmaal, der forelaa Kongressen til Besvarelse.

Tanken om en for alle Lande fælles Straffelov, der naturligvis maatte vedtages særskilt af hvert enkelt Lands lovgivende Forsamlinger, er oprindelig fremsat af den i 1924 stiftede Association internationale de droit pénal paa dens første Kongres i Bryssel Juli 1926, hvor en Resolution vedtoges om, at en saadan Straffelov var ønskelig. Der har derefter været afholdt to Konferencer af Delegerede, valgte af nævnte Kongres, en i Warschau Novbr. 1927 og en i Rom Maj 1928, og Resultaterne heraf foreligger i Forslag til internationale Lovbestemmelser om 1) Forsøg, 2) Nødværge, 3) Nødret og 4) Meddelagtighed. Der er endvidere oprettet et internationalt Bureau paa 10 Medlemmer, som skal forberede Udarbejdelsen af yderligere Lovforslag og sammenkalde de Delegerede til nye Konferencer, naar Arbejdet er tilstrækkelig fremskredet.

Paa den anden Side har Folkeforbundet i sin Tid nedsat en Ekspertkomité til »Behandling af Spørgsmaalet om en progressiv Kodifikation af den internationale Lovgivning vedrørende Staternes kriminelle Kompetence med Hensyn til Forbrydelser, begaaede udenfor deres eget Territorium«. Denne Komité kom herunder særlig ind paa Tanken om Affattelse af en international Udleveringstraktat, der kunde afløse de mange mere eller mindre uklare Enkelttraktater, hvis Anvendelse i Praxis stadig volder Vanskeligheder paa Grund af de forskellige Staters divergerende Opfattelser af de enkelte Delikters begrebsmæssige Bestanddele, selv om disse i Traktaterne gaar under samme Navn. Komiteen kom herved naturlig ind paa Spørgsmaalet, om der ikke kunde raades Bod herpaa ved internationale Bestemmelser af selve Forbrydelsesbegreberne — altsaa en lignende Tanke som den af »Associationen« udkastede. I sin Rapport af Januar 1926 udtalte imidlertid Komiteen: »Uagtet Løsningen af disse Spørgsmaal ved Hjælp af en international Overenskomst synes meget ønskelig, er Vanskelighederne for store

til, at en saadan Losning kan opnaas i en overskuelig Fremtid«.

Naturligvis foroges disse Vanskeligheder yderligere, naar der er Tale om en international Kodifikation, ikke blot af de enkelte Delikter (Straffelovens specielle Del) men ogsaa om de i Straffelovens almindelige Del indeholdte Grundprinciper for hele Straffesystemet. »Associationens« optimistiske Tro paa, at det netop paa det sidste Omraade vilde være forholdsvis let at naa til Enighed — det er ud fra denne Opfattelse, at den har udarbejdet de ovennævnte Lovforslag — maa vistnok betragtes som baseret paa en noget for overfladisk Betragtning, beroende paa at man aller gør sig skyldig i den Fejltagelse at tro, at Begreber, der sproglig bærer samme Navn, ogsaa dækker over samme Indhold i de forskellige Lande. Fra engelsk-amerikansk Side er det særlig fremhævet, i hvor høj Grad den engelsktalende Verdens Strafferet er forskellig fra Kontinentets, og hvor utænkeligt det er, at de førstnævnte Stater skulde underordne sig de sidstnævnte — ja blot ændre en Tøddel af deres tilvante Retsbegreber af Hensyn til kontinentale Definitioner. Fra tysk Side stillede man sig vel betydelig mere imødekommende overfor Tanken, men gjorde dog ret indtrængende opmærksom paa de store Vanskeligheder, der havde været at overvinde blot for at skabe det nu foreliggende fælles Straffelovsudkast for Tyskland og Østrig, endda de to Lande er nøje stammebeslægtede og taler samme Sprog — Vanskeligheder, som antagelig var for intet at regne mod dem, der vilde optaarne sig, naar der blev Tale om fælles Straffelove for Nationer af forskellige Racer, forskellig Kultur, forskellige Livsanskuelser og Traditioner.

I min Indledningstale sluttede jeg mig til dette tyske Standpunkt, idet jeg yderligere fremhævede, hvor ufrugtbar Tanken om en fælles Straffelov, blot for de 3 nordiske Riger, uanset de tre Landes nære Slægtskab og tildels fælles Traditioner, maatte antages at være. Jeg henviste

endvidere til, at det formentlig var et uheldigt Tidspunkt at rejse Spørgsmaalet nu, netop da de forskellige Lande — saaledes Danmark — har tilendebragt eller — en Række andre Lande — er i Færd med at afslutte deres Arbejder paa en ny national Straffelov —, idet det næppe vil vinde Tilslutning nu at gøre det hele om til Fordel for en ny international Straffelov.

Efter Samraad med de tyske, østrigske og svejtsiske Delegerede undlod jeg dog i Principet at udtale mig imod »Ønskeligheden« af en Kodifikation, naar denne motiveredes ved en almindelig Henvisning til Staternes Interesse i en energisk fælles Kamp mod Forbrydelsen og til Strafferetsvidenskabens Trang til et Fællesgrundlag for sin videre Udvikling (Pkt. 1). »Ønskeligheden« begrænses dog straks (Pkt. 2) af Hensynet til de Grænser for en saadan Kodificering, som det enkelte Lands historiske Udvikling nødvendigvis maa drage. Som Midler til at opnaa en Kodifikation foreslaas (Pkt. 3) ikke Dannelsen af Kommissioner og Udarbejdelse af Lovforslag, for hvilke Tiden formentlig langtfra kan antages at være moden, men de maa paa langt Sigt samles sammen gennem fortsat Arbejde af de internationale Sammenslutninger af Jurister og Praktikere, og ved at gaa videre ad den af Folkeforbundet betraadte Vej, at afslutte internationale Overenskomster, vedrørende visse Delikter af fremtrædende international Karakter (*delicta juris gentium*, saasom den hvide Slavehandel, Udnyttelse og Mishandlinger af Børn og Kvinder, Pengefalsk o. l.), Forbrydelser, for hvilke Folkeforbundet alt har udarbejdet Fællesregler, tiltraadt af alle Lande. Forsaavidt der ved saadanne enkelte Delikter viser sig Mulighed for at finde frem til de store fælles Spørgsmaal, der vedrører hele Straffesystemet, og naa til Enighed om disses Besvarelse, bør Lejligheden hertil i videste Omfang benyttes og udnyttes, for saaledes mulig i Tidens Lob at naa frem til det tilstræbte, men fjerne Maal, en fælles Straffelov for alle Lande.

I Overensstemmelse med disse Tanker formuleredes den foreslaede Resolution, der var saa heldig uden at undergaa nogensomhelst Ændring efter en livlig Diskussion at opnaa enstemmig Tilslutning i Sektionen, og derefter i Plenarforsamlingen.
